

Sygn. akt: I C 289/18 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	pracownik biurowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2018 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko D. K. (zd. W.)

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 289/18

UZASADNIENIE

Powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko D. W. o zapłatę kwoty 715,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwana zawarła z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej w dniu 21 grudnia 2010 roku w formie pisemnej. W trakcie trwania umowy (...) S.A. przekazał pozwanej dekodery, do którego zwrotu pozwany był zobowiązany w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, zgodnie z treścią regulaminu o świadczenie usług. W przypadku niezwrócenia sprzętu w określonym terminie (...) S.A. uprawniony był do naliczania kary umownej w wysokości 640,00 złotych.

Umowa została z pozwaną rozwiązana. Pozwana nie zwrócił sprzętu i dlatego (...) S.A. obciążył pozwaną karą umowną, wystawiając w dniu 22 maja 2016 roku notę obciążeniową nr (...), wzywając jednocześnie do zapłaty powyższej kwoty do dnia 5 czerwca 2016 roku. Pomimo upływu określonego terminu płatności, pozwany nie uiszczył należności.

Powstała wierzytelność (...) S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 lipca 2016 roku sprzedał powodowi. Tym samym powód stał się następcą prawnym mającym możliwość dochodzenia roszczenia od pozwanego.

Powód informował pozwanego o cesji wierzytelności, zmianie wierzyciela i obowiązku spełnienia świadczenia na rzecz powoda.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 6 marca 2018 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Na rozprawie w dniu 30 maja 2018 roku stawiała się pozwana i oświadczyła, że obecnie nazywa się K.. Jednocześnie przyznała, że zawarła umowę z poprzednikiem powoda, jak również nie oddała dekodera, ale tylko dlatego, że nie otrzymała go od poprzednika prawnego powoda, tylko kupiła go w sklepie. Pozwana wskazała nadto, że korzystała z tej umowy (...) lata, a mianowicie do 2012 roku, płacąc opłaty abonamentowe. Jedynie kilka razy zdarzyło się jej nie zapłacić rachunku. Podkreśliła nadto, że po 2012 roku nie regulowała żadnych opłat z tytułu przedmiotowej umowy.

Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana – D. W., obecnie K., w dniu 21 grudnia 2010 roku zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonencką nr (...). W ramach tej umowy ustalono 29 miesięcznych okresów rozliczeniowych.

Na podstawie niniejszej umowy abonenckiej Cyfrowy P. zobowiązał się do świadczenia na rzecz abonenta usług, wskazanych w umowie, w zakresie dostarczania programów telewizyjnych i/lub radiowych oraz w zakresie udostępnienia urządzenia dekodującego, w przypadku wskazania informacji dotyczącej opłaty z tytułu udostępnienia urządzenia dekodującego w promocyjnych warunkach umowy. Ponadto poprzednik prawny powoda świadczył usługi zgodnie z Regulaminem świadczenia usług, Cennikiem dla abonentów oraz Promocyjnymi warunkami umowy, które stanowią integralną część umowy (część B pkt 1 i 2 umowy).

W ramach zawartej umowy, pozwanej udostępniono dekodery oraz karty dekodujące, które podlegały zwrotowi w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, w terminie 30 dni od dnia jej rozwiązania lub wygaśnięcia.

W przypadku niezwrócenia przez abonenta udostępnionego urządzenia dekodującego lub karty w terminie wskazanym w Regulaminie, abonent będzie zobowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości określonej w Cenniku. Przy czym zapłata kary umownej nie zwalnia abonenta z obowiązku zwrócenia udostępnionego urządzenia dekodującego lub karty.

dowód: umowa abonencka z dnia 21 grudnia 2010 roku k. 34 – 36, protokół zdawczo – odbiorczy k. 38, §6 ust. 9 i 11 Regulaminu świadczenia usług k. 41v.

Pozwana D. K. zd. W. korzystała z umowy do 2012 roku i do tego czasu regulowała rachunki. Po jej zakończeniu nie zwróciła dekodera i karty dekodującej.

przyznane, nadto wyjaśnienia pozwanej 00:00:57 k. 52.

Poprzednik prawny powoda mógł zawiesić świadczenie w całości bądź części usług abonentowi, albo wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli abonent, między innymi, spóźnia się z zapłatą całości lub części opłaty za aktywację, opłaty abonamentowej lub dowolnej innej opłaty okresowej lub opłaty niebędącej opłatą okresową, przewidzianej umową abonencką, promocyjnymi warunkami umowy, regulaminem lub cennikiem, o co najmniej 14 dni.

Zawieszenie usług lub wypowiedzenie umowy abonenckiej z powyższej przyczyny, może nastąpić po uprzednim wezwaniu abonenta przez Cyfrowy P. do zaprzestania naruszeń i po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu (§17 pkt 1a i pkt 2 regulaminu).

dowód: Regulamin świadczenia usług k. 41 – 42v.

W dniu 22 maja 2016 roku poprzednik prawny powoda sporządził notę obciążeniową, która zawierała również wezwanie pozwanej do zapłaty kary umownej z tytułu braku sprzętu w wysokości 640,00 złotych. Wysokość kary wynikała z cennika ważnego od 30 listopada 2011 roku.

bezsporne, nadto dowód: nota obciążeniowa k. 39, inny środek dowodowy: cennik k. 40.

W dniu w dniu 14 lipca 2016 roku powód zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były istniejące, bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy od abonentów. Na podstawie tej umowy powód nabył wierzytelność wobec pozwanej.

bezsporne, nadto dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 28 – 32.

Pozwana po zawarciu umowy zmieniła nazwisko na (...).

Pozwana D. K. zd. W. podniosła zarzut przedawnienia.

przyznane, wyjaśnienia pozwanej 00:00:57 k. 52, 00:06:33 k. 52v.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwana D. K. przyznała, że w 2010 roku zawarła umowę z (...) S.A. z siedzibą w W. o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej i korzystała z tej umowy do końca 2012 roku. Przez okres korzystania z umowy pozwana regulowała rachunki, ale nie systematycznie.

Pozwana D. K. podniosła zarzut przedawnienia, który w ocenie Sądu zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 kc ten, przeciwko komu przysługuje dane roszczenie (podmiot zobowiązaniowy), po upływie określonego czasu, ma możliwość uchylenia się od jego zaspokojenia. Upływ czasu oznacza w istocie, że podmiot zobowiązany staje się stroną, która decyduje o zaspokojeniu roszczenia. Ma on bowiem możliwość albo powołania się na przedawnienie, albo dobrowolnego zaspokojenia uprawnionego. Przy czym ma on w tym zakresie pełną swobodę i może dokonać tego w dowolny sposób, w tym także per facta concludentia.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Należy jednak zauważyć, że bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

W myśl natomiast treści art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przy czym bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, to bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 kc).

Istotnym jest również, że przepisem szczególnym względem art. 118 kc jest przepis art. 751 pkt 1 kc w zw. z art. 750 k.c., który przewiduje dwuletni okres przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług.

Przy obliczaniu terminu przedawnienia należy także zwrócić uwagę na przepis art. 112 zd. 1 k.c., który stanowi, że termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że roszczenie powoda ma charakter majątkowy i jest związane z działalnością gospodarczą zarówno powoda, jak i poprzednika prawnego powoda w zakresie świadczenia usług. Należy również zauważyć, że o związku roszczenia z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny decydować okoliczności istniejące w chwili powstania roszczenia, przy czym bez znaczenia dla tej kwalifikacji pozostaje, czy roszczenie powstało w relacji obustronnie profesjonalnej, czy też profesjonalista (przedsiębiorca) występuje tylko po jednej stronie stosunku prawnego, wystarczy, iż podmiotem gospodarczym jest osoba występująca z roszczeniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 listopada 2012 roku, w sprawie I ACa 674/12).

Z zebranego natomiast w sprawie materiału dowodowego w postaci umowy abonenckiej z dnia 21 grudnia 2010 roku wynika, że pozwana na podstawie przedmiotowej umowy, korzystała z pakietu familijnego przez okres podstawowy, który przewidywał 29 miesięcznych okresów rozliczeniowych. Zatem, w ocenie Sądu, powyższa umowa uległa wygaśnięciu najpóźniej w dniu 21 maja 2013 roku, albowiem strona powodowa nie wykazała w toku niniejszego procesu aby uległa ona przedłużeniu.

Należy również zauważyć, że zarówno z uzasadnienia pozwu, jak i zaoferowanego w sprawie materiału dowodowego absolutnie nie wynika, czy i kiedy faktycznie roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa przedłożyła bowiem jedynie wezwania do zapłaty i zawiadomienie o przejęciu wierzytelności wobec pozwanego. Brak jest jednak w tych pismach oświadczenia o dacie wypowiedzenia umowy abonenckiej pozwanej. Istotnym jest natomiast, co wynika z przyznanych przez powoda wyjaśnień pozwanej, iż w trakcie trwania umowy nie regulowała ona systematycznie rachunków, jak również, korzystała z tej umowy tylko do końca 2012 roku i po tym okresie nie uiszczała ona żadnych rachunków. Oznacza to zatem, że poprzednik prawny powoda mógł na podstawie § 17 ust. 1 pkt a Regulaminu świadczenia usług wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym.

Zgodnie z § 6 ust. 11 Regulaminu o świadczenia usług, w przypadku rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy abonenckiej, abonent jest zobowiązany do zwrotu, na własny koszt i ryzyko, udostępnionego mu urządzenia dekodującego i karty w terminie do 30 dni od dnia rozwiązania/wygaśnięcia umowy abonenckiej.

Wobec powyższego, skoro w ocenie Sądu, powyższa umowa uległa wygaśnięciu po 29 miesiącach, czyli w dniu 21 maja 2013 roku, albowiem strona powodowa nie wykazała w toku niniejszego procesu aby uległa ona przedłużeniu, to pozwana D. K. zd. W., miała obowiązek zwrócić sprzęt w terminie 30 dni od dnia wygaśnięcia umowy abonenckiej na adres (...) S.A. i tego nie uczynił, to za datę wymagalności roszczenia należy uznać 20 czerwca 2013 roku.

W ocenie Sądu, na datę wymagalności roszczenia nie mogła mieć również wpływu wystawiona w dniu 22 maja 2016 roku przez poprzednika prawnego powoda nota obciążeniowa, wskazująca termin płatności na dzień 5 czerwca 2016 roku.

Zgodnie bowiem z treścią art. 123 § 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje lub przez wszczęcie mediacji.

Należy również zauważyć, że powód nie wykazał w toku niniejszego procesu, czy nota obciążeniowa została skutecznie doręczona pozwanej D. K. zd. W..

Z powyższego wynika zatem, że w chwili wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie tj. w dniu 13 lutego 2018 roku roszczenie objęte pozwem było przedawnione bez względu na to, czy terminem przedawnienia będzie okres 3 lat czy 2 lat od dnia wymagalności.

W ocenie Sądu należy również zwrócić uwagę na wysokość kary umownej wskazanej w nocie obciążeniowej określonej na kwotę 640,00 złotych.

Zgodnie z treścią art. 6 kc strona powodowa, w toku niniejszego procesu, winna bowiem wykazać zarówno wysokość, jak i zasadność dochodzonego roszczenia.

Strona powodowa celem udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia przedłożyła cennik sprzętu, który zgodnie z postanowieniami umowy stanowi wraz z Regulaminem świadczenia usług i (...) warunkami umowy integralną część umowy. Należy jednak zauważyć, że cennik ten ważny był od dnia 30 listopada 2011 roku, a zatem po zawarciu przedmiotowej umowy. W konsekwencji nie mógł on stanowić integralnej części umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku. Strona powodowa nie wykazała natomiast w toku niniejszego procesu aby ceny sprzętu ważne od dnia 30 listopada 2011 roku obowiązywały również w dacie zawarcia umowy przez pozwaną.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, również z tych względów roszczenie strony powodowej jako nieudowodnione co do wysokości, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec powyższego zasadnym było orzec jak w sentencji.